

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 668/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Pohovejom, advokátska kancelária, Námestie slobody 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 44/2016 z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 44/2016 z 25. mája 2016 (ďalej len „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 46 T 159/2009 z 9. februára 2010 uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a uvedený trest bol sťažovateľovi nariadený 30. marca 2010.

Časovo predchádzajúcim rozsudkom okresného súdu sp. zn. 46 T 71/2006 z 15. mája 2007 bol sťažovateľovi uložený úhrný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 4 mesiacov. Predmetný trest odňatia slobody začal sťažovateľ vykonávať 7. septembra 2008. V uvedenej trestnej veci (sp. zn. 46 T 71/2006) okresný súd uznesením sp. zn. 3 Nt 44/2014 z 2. októbra 2014 povolil obnovu konania, súčasne zrušil výrok o treste pôvodného rozsudku a uznesením z 2. októbra 2014 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby.

Sťažovateľ bol teda v rámci konania sp. zn. 46 T 71/2006 z dôvodu povolenia obnovy konania vzatý do väzby, kde väzbu vykonával v období od 2. októbra 2014 do 10. novembra 2014, keď bol z väzby prepustený.

Na základe obnovy konania bol pôvodne uložený trest korigovaný novým rozsudkom okresného súdu z 23. marca 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 62/2015 z 9. júla 2015 na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov.

Okresný súd v predmetnom konaní následne sťažovateľovi uznesením zo 7. októbra 2015 započítal do tohto novourčeného trestu odňatia slobody výkon väzby od 12. apríla 2005 do 29. júna 2005 a tiež výkon trestu odňatia slobody v rozmedzí od 7. septembra 2008 do 2. októbra 2014, ktorý sťažovateľ vykonal na základe pôvodného rozsudku z 15. mája 2007. Po tomto započítaní mal teda byť trest odňatia slobody uložený v konaní sp. zn. 46 T 71/2006 sťažovateľom vykonaný už k 20. júnu 2010.

Sťažovateľ 7. apríla 2016 doručil okresnému súdu v rámci konania sp. zn. 46 T 159/2009 návrh, v ktorom okresný súd žiadal, aby mu do určeného trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov uloženého rozsudkom okresného súdu sp. zn. 46 T 159/2009 z 9. februára 2010 započítal výkon trestu odňatia slobody vo veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 46 T 71/2006, a to od 20. júna 2010 (teda odo dňa, keď mal byť

sťažovateľom vykonaný trest odňatia slobody uložený v konaní sp. zn. 46 T 71/2006 po povolení obnovy konania a po započítaní vykonaného trestu a vykonanej väzby v tomto konaní) do 2. októbra 2014 (t. j. odo dňa, keď bol odsúdený v rámci konania sp. zn. 46 T 71/2006 z dôvodu povolenia obnovy konania vzatý do väzby) a následne aj výkon väzby vo veci sp. zn. 46 T 71/2006 od 2. októbra 2014 do 10. novembra 2014 (t. j. do dňa, keď bol odsúdený v konaní okresného súdu sp. zn. 46 T 71/2006 prepustený z väzby), od ktorého dňa odsúdený začal vykonávať trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov uložený v rámci konania sp. zn. 46 T 159/2009.

Okresný súd uznesením sp. zn. 46 T 159/2009 zo 14. apríla 2016 návrh sťažovateľa na uvedené započítanie zamietol. O sťažnosti podanej sťažovateľom proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým ju podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu argumentuje:

«Špecifickosť môjho prípadu spočíva v tom, že Okresný súd Bratislava III v konaní sp. zn. 46T 71/2006 uznesením započítal do trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky (R1)

- výkon väzby od 12.04.2005 do 29.06.2005*
- výkon trestu odňatia slobody od 07.09.2008 do 02.10.2014*

aj napriek tomu, že mi bol dňa 30.03.2010 nariadený výkon trestu 7 (sedem) rokov za iný skutok (R2), pričom podľa § 101 ods. 1 (zák. č. 475/2005 Z. z.) postupne uložené doteraz celkom nevykonané tresty sa považujú z hľadiska výkonu trestu za trest jediný.

Uvedeným uznesením bol porušený zákon v môj neprospech a to z dôvodu (i) nezapočítania väzby po povolení obnovy konania od 02.10.2014 do 10.11.2014 (ii) započítanie výkonu trestu od 07.09.2008 do 02.10.2014.

Som toho názoru, že Okresný súd mal do trestu odňatia slobody v konaní sp. zn.: 46T/71/2006 uznesením započítať

- výkon väzby od 12.04.2005 do 29.06.2005*
- výkon väzby od 02.10.2014 do 10.11.2014*
- výkon trestu odňatia slobody od 07.09.2008 do 21.06.2010.*

V prípade, ak bol porušený zákon v môj neprospech nie je možné vyvodzovať z daného rozhodnutia následky vedúce k môjmu neprospechu a ujme v podobe „straty“ reálne vykonanej časti trestu odňatia slobody. Pokiaľ bol v rozpore s Trestným zákonom v môj neprospech zle započítaný výkon trestu v inej mojej trestnej veci (Uznesenie Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 07.10.2015, sp. zn.: 46T 71/2006) tak neexistuje dôvod pre ktorý by nemal byť v konaní o započítanie výkonu trestu odňatia slobody prihliadané na tú časť trestu odňatia slobody, ktorú som vykonal v konaní sp. zn. č.k.: 46T 159/2009.

Vo svojej argumentácii sa Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 1Tos/44/2016 obmedzil len na konštatovanie správnosti prvostupňového rozhodnutia, pričom v závere konštatuje, že sa mám obrátiť na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na prípadné odškodnenie, resp. podať prezidentovi Slovenskej republiky žiadosť o udelenie milosti, ktoré podklady zabezpečuje minister spravodlivosti.

V rámci svojho rozhodnutia sa však Krajský súd v Bratislave žiadnym spôsobom nevysporiadal s mojou argumentáciou, že som s ohľadom na porušenie zákona v môj neprospech vykonával trest odňatia slobody vo veci sp. zn.: 46T 159/2009 od 21.06.2010 tak ako to Okresný súd Bratislava III v uznesení, sp.zn.: 46T 159/2009 zo dňa 14.04.2016 konštatuje na str. 2 ods. 2.

Napriek tomu, že mi na nastolenú otázku nedal Krajský súd v Bratislave adekvátnu odpoveď, som presvedčený, že v prípade ak mi bol v rozpore so zákonom započítaný výkon trestu odňatia slobody, ktorý som vykonával vo veci sp. zn. 46T/159/2009 do výkonu trestu v inej mojej trestnej veci sp. zn. 46T 71/06 v môj neprospech, tak nie je daný dôvod, aby sa pri rozhodovaní o mojom návrhu na započítanie výkonu trestu odňatia slobody vo veci sp.zn.: 46T/159/2009 doba výkonu tohto trestu nezapočítavala.»

V uvedených skutočnostiach vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne

konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením, namietané uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť okrem iného aj vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom

alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu obsahu namietaného uznesenia krajského súdu, ako aj obsahu prvostupňového rozhodnutia okresného súdu, na ktoré krajský súd v niektorých bodoch v namietanom uznesení výslovne odkázal, aby na základe toho posúdil zlučiteľnosť rozhodovania krajského súdu v kontexte relevantnej právnej úpravy s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorým návrhu sťažovateľa na ním špecifikované a požadované započítanie nevyhovelo, okrem iného uviedol aj túto argumentáciu:

«Predseda senátu po pripojení spisu tunajšieho súdu pod sp. zn. 46T 71/2006 dospel k záveru, že započítanie výkonu trestu odňatia slobody tak ako to vo svojom návrhu žiada odsúdený nie je možné, nakoľko takýto postup považuje za nezákonný.

Odsúdený teda žiada, aby mu súd do trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov, uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T 159/2009 započítal vykonaný trest a vykonanú väzbu z konania na Okresnom súde Bratislava III, sp. zn. 46T 71/2006.

Započítanie vykonaného trestu alebo doby strávenej vo väzbe nie je možné podľa žiadneho ustanovenia § 45 Trestného zákona.

Podľa § 45 ods. 1 Trestného zákona ak sa viedlo proti páchatel'ovi trestné stíhanie vo väzbe a dôjde v tomto konaní k jeho odsúdeniu, započíta sa mu doba strávená vo väzbe do uloženého trestu, prípadne úhrnného trestu alebo súhrnného trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné. Rovnako sa postupuje, ak súd upustí od uloženia súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu.

Podľa § 45 ods. 2 Trestného zákona ak bol páchatel' súdom alebo iným orgánom potrestaný a došlo k jeho odsúdeniu pre ten istý skutok, započíta sa mu vykonaný trest do uloženého trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné. Rovnako postupuje súd, ak páchatel'ovi uložil úhrný alebo súhrný trest.

Podľa § 45 ods. 4 Trestného zákona podľa rovnakých zásad súd postupuje aj v prípade, ak bol páchatel' vo väzbe v cudzine alebo ak bol potrestaný orgánom cudzieho štátu pre ten istý skutok.

Podľa § 45 ods. 1 Trestného zákona sa páchatel'ovi doba strávená vo väzbe započíta do uloženého trestu, prípadne do úhrnného trestu alebo súhrnného trestu len ak sa viedlo proti nemu trestné stíhanie vo väzbe a dôjde v tomto konaní k jeho odsúdeniu. Rovnako sa postupuje, ak súd upustí od uloženia súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu. Ustanovenie § 45 ods. 1 Trestného zákona umožňuje započítať dobu strávenú vo väzbe jedine v prípade ak sa proti páchatel'ovi viedlo trestné stíhanie vo väzbe a ak bol páchatel' v tomto konaní odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody. V konaní na Okresnom súde Bratislava III, sp. zn. 46T 159/2009 však odsúdený nebol vzatý do, preto mu do uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T 159/2009 nebolo možné započítať dobu strávenú vo väzbe z iného trestného konania.

Započítanie výkonu trestu odňatia slobody tak ako to vo svojom návrhu žiada odsúdený nebolo možné ani podľa § 45 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko odsúdený nebol súdom alebo iným orgánom potrestaný a nedošlo ani k jeho odsúdeniu pre ten istý skutok. Trest uložený v konaní na Okresnom súde Bratislava III, sp.zn. 46T 159/2009 nebol vo vzťahu k trestu, ktorý bol odsúdenému uložený v konaní na Okresnom súde Bratislava III, sp. zn. 46T 71/2006 (ani po povolení obnovy konania)úhrným ani súhrným trestom, naopak v tomto prípade ide o dva samostatne a postupne uložené tresty odňatia slobody.

Odsúdený vo svojom návrhu na započítanie výkonu trestu poukazuje na ustanovenie § 101 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, podľa ktorého postupne uložené doteraz celkom nevykonané tresty sa považujú z hľadiska výkonu trestu za trest jediný. Predseda senátu v tomto prípade poukazuje na skutočnosť, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje len na spôsob výkonu trestu pri postupne uložených trestoch odňatia slobody po zaradení odsúdeného do ÚVTOS. Použitím formulácie „sa považujú z hľadiska výkonu trestu“ sa toto ustanovenie obmedzuje výlučne na účely výkonu trestu odňatia slobody a nemožno jeho aplikáciu rozšíriť na možnosť započítania výkonu väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody bez súčasného splnenia podmienok v § 45 Trestného zákona. Inak povedané, dobu strávenú vo väzbe alebo vykonaný trest možno do trestu odňatia slobody započítať jedine podľa ustanovení § 45 Trestného zákona.»

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu a potvrdil tak jeho vecnú správnosť, dôvodil takto:

„Prvostupňový súd správne uviedol vo svojom rozhodnutí, že podľa §45 ods. 1 Trestného zákona sa páchatelovi doba strávená vo väzbe započíta do uloženého trestu, prípadne do úhrnného trestu alebo súhrnného trestu len, ak sa viedlo proti nemu trestné stíhanie vo väzbe a dôjde v tomto konaní k jeho odsúdeniu . Rovnako sa postupuje, ak súd upustí od uloženia súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu. Ustanovenie § 45 ods. 1 Trestného zákona umožňuje započítať dobu strávenú vo väzbe jedine v prípade, ak sa proti páchatelovi viedlo trestné stíhanie vo väzbe a ako bol páchatel' v tomto konaní odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody.

Prvostupňový súd taktiež správne uviedol, že v konaní na Okresnom súde Bratislava III, sp.zn. 46T/159/2009 však odsúdený nebol vzatý do väzby, preto mu do uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/159/2009 nebolo možné započítať dobu strávenú vo väzbe z iného trestného konania.

Započítanie výkonu trestu odňatia slobody tak, ako to vo svojom návrhu a sťažnosti žiada odsúdený nebolo možné ani podľa § 45 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko odsúdený nebol súdom alebo iným orgánom potrestaný a nedošlo ani k jeho odsúdeniu pre ten istý skutok. Trest uložený v konaní na Okresnom súde Bratislava III, sp. zn. 46T/159/2009 nebol vo vzťahu k trestu, ktorý bol odsúdenému uložený v konaní na Okresnom súde Bratislava III, sp. zn. 46T/71/2006 (ani po povolení obnovy konania) úhrným ani súhrným trestom, naopak v tomto prípade ide o dva samostatne a postupne uložené tresty odňatia slobody. Aj s týmto konštatovaním súdu prvého stupňa sa sťažnostný súd plne stotožňuje.

Uvedené závery súdu prvého stupňa sú správne, nakoľko inštitút započítania väzby a doposiaľ vykonaného trestu je výsledkom aplikácie zásady ne bis in idem, preto v prípade, ak bol odsúdený v priebehu trestného konania vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody pre rovnaký skutok (v rovnakom trestnom konaní), súd obligatórne započíta dobu trvania väzby a celý doposiaľ vykonaný trest. Avšak v predmetnom návrhu, ako aj vo vyššie uvedených sťažnostných dôvodoch odsúdeného Krumpála primárna podmienka rovnakého skutku absentuje. Výnimku z tohto pravidla tvorí uloženie úhrnného alebo súhrnného trestu, ktorý v predmetnom prípade uložený nebol.

Odsúdený vo svojom návrhu na započítanie výkonu trestu, ako aj v sťažnosti opakovane poukazuje na ustanovenie § 101 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody, podľa ktorého postupne uložené doteraz nevykonané tresty za považujú z hľadiska výkonu trestu za trest jediný. V uvedenom prípade sťažnostný súd odkazuje na napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorého konštatovania a závery sú správne, dostatočne odôvodnené a nepovažuje za potrebné ich znova uvádzať.

I keď sú sťažnostnému súdu zrejmé úvahy, ktorými sa odsúdený domáhal započítania vykonanej väzby a výkonu trestu vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/71/2006 (odsúdený bol celkovo vo väzbe v uvedenom konaní od 12.04.2005 do 29.06.2005 a od 02.10.2014 do 10.11.2014 a vo výkone trestu odňatia slobody od 07.09.2008 do 02.10.2014), napriek skutočnosti, že po povolení obnovy konania v uvedenom konaní v konečnom dôsledku mu bol uložený kratší trest odňatia slobody a to v trvaní 2 roky, než mu bol uložený predchádzajúcim právoplatným rozsudkom z 15.05.2007 v trvaní 6 rokov a 4 mesiace, právoplatnom toho istého dňa, nie je možné v tomto konaní a takýmto spôsobom žiadať dobu strávenú vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody, ktorá napokon v závere prevyšovala výšku uloženého trestu v uvedenom konaní Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/71/2006, započítať do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v ďalšom konaní a to v predmetnom, teda Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46 T/159/2009, teda v poradí ďalšom odsúdení. Napokon z rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/62/2015 z 09.07.2015, ktorý rozhodoval na základe odvolania prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/71/2006 z 23.3.2015 (teda po povolení obnovy konania) vyplýva, prečo odsúdenému nebolo možné ukladať súhrnný trest, resp. prečo neprichádzalo u odsúdeného upustenie od uloženého súhrnného trestu, jedine v ktorom prípade by bolo možné započítanie uvedenej doby výkonu väzby a trestu do predmetného odsúdenia, teda vo veci Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/159/2009. Možno taktiež konštatovať, že po povolení obnovy konania vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/71/2006 uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3Nt/44/2014 z 02.10.2014, právoplatného v ten istý deň, obvinený nemal byť vzatý do väzby, nakoľko týmto momentom bol z výkonu tohto trestu prepustený a následne aj vzatý do väzby, nakoľko už v tom čase bol nariadený výkon trestu v predmetnej veci Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/159/2009 (od 30.03.2010) a preto mal byť

namiesto vzatia do väzby nariadený nástup uvedeného 7 ročného trestu odňatia slobody. Avšak proti uzneseniu o vzatí do väzby obvinený ani prokurátor nepodali sťažnosť, čím sa stalo uznesenie právoplatné aj vykonateľné 02.10.2014. V tomto smere sťažnostný súd dáva za pravdu sťažovateľovi, že vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/71/2006 mal mu byť započítaná v nariadení výkonu trestu aj doba jeho väzby od 02.10.2014 do 10.11.2014, čo však v tomto konaní Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/159/2009 nie je možné a tejto opravy sa môže odsúdený domáhať vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/71/2006. Odsúdený napokon nastúpil výkon trestu v predmetnej, teraz prejednávanej veci až 10.11.2014. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia však nemožno v tomto konaní Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/159/2009 zákonne započítať výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody v inej veci, v danom prípade Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/71/2006, nakoľko by tak došlo k porušeniu zákona. Odsúdený má však možnosť obrátiť sa na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na prípadné odškodnenie, resp. podať prezidentovi Slovenskej republiky žiadosť o udelenie milosti, ktoré podklady zabezpečuje minister spravodlivosti.“

Z obsahu namietaného uznesenia krajského súdu (v spojení s argumentáciou prvostupňového rozhodnutia) vyplýva, že krajský súd vylúčil v prípade sťažovateľa možnosť aplikácie ustanovení Trestného zákona zakotvujúcich inštitút započítania, keďže špecifický prípad sťažovateľa nebolo možné subsumovať ani pod jedno z dotknutých ustanovení.

K časti návrhu, v ktorom sťažovateľ žiadal aj o započítanie väzby, ktorú vykonal v rozmedzí od 2. októbra 2014 do 10. novembra 2014 z titulu povolenia obnovy konania, krajský súd poznamenal, že bola nariadená nesprávne, keďže v tom čase mal prednosť výkon už nariadeného trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov (uložený v rámci konania sp. zn. 46 T/159/2006), čo mal sťažovateľ možnosť namietat prostredníctvom opravného prostriedku, ktorým disponoval, avšak nevyužil ho (uplatnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby sp. zn. 3 Nt 44/2014 z 2. októbra 2014). K návrhu sťažovateľa na započítanie predmetného výkonu väzby krajský súd ďalej argumentoval, že mala byť podľa jeho názoru započítaná do obnovou novourčeného trestu odňatia slobody

v rámci konania sp. zn. 46 T/71/2006, pričom je možné uvedenú nesprávnosť namietat' a žiadať o nápravu len v rámci uvedeného konania, ktorého sa vykonaná väzba týkala.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, ktorý sa započítania domáhal aj s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“), podľa znenia ktorého „Postupne uložené doteraz celkom nevykonané tresty sa považujú z hľadiska výkonu trestu za trest jediný“, okresný súd, na ktorého argumentáciu sa krajský súd odvolal, sťažovateľovi vysvetlil, že ide o právnu úpravu vzťahujúcu sa a aplikovateľnú výlučne v oblasti výkonu trestu odňatia slobody v príslušných ústavoch, zjavne stojacu mimo inštitút započítania.

V súvislosti s okolnosťou, že sťažovateľ v rámci konania sp. zn. 46 T 71/2006 na základe predchádzajúceho a následne zrušeného rozsudku vykonal trest odňatia slobody v dĺžke prevyšujúcej výmeru trestu, ktorý mu bol uložený v obnovenom konaní, krajský súd v závere svojho rozhodnutia poukázal na možnosti reparácie takto spôsobenej škody.

Ústavný súd po oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, ako aj s dotknutou právnou úpravou konštatuje, že postup konajúcich súdov, rozhodujúcich o sťažovateľovom návrhu na započítanie, rešpektoval zákonnú úpravu tzv. započítania väzby a trestu (§ 45 Trestného zákona), ktorá reguluje podmienky uplatnenia tohto inštitútu.

Krajský súd interpretujúc predmetnú právnu úpravu sťažovateľovi náležite zdôvodnil, že jeho špecifický prípad označené podmienky nespĺňa, a súčasne mu primeraným spôsobom vysvetlil, že právna úprava obsiahnutá v zákone o výkone trestu odňatia slobody, na ktorú sa sťažovateľ odvolával a ktorú považoval za oporu opodstatnenosti svojho návrhu, má úplne odlišný účel, nedotýkajúci sa inštitútu započítania v zmysle Trestného zákona.

Ústavný súd vníma osobnú situáciu sťažovateľa, podstatou ktorej je skutočnosť, že reálne sťažovateľ vykonal trest odňatia slobody v rozsahu výrazne prevyšujúcom výmeru stanovenú korigujúcim rozsudkom prijatým v obnovenom konaní, keď súčasne za daných okolností stojí pred sťažovateľom ešte výkon ďalšieho trestu odňatia slobody.

Na druhej strane však považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľov prípad je v popísanom komplexnom stave výrazne špecifický, zákonodarca ho teda nepredvídal a ani do zákonných mantinelov započítania zakotvených v ustanoveniach § 45 Trestného zákona nezahrnul.

Existujúcou právnou úpravou poskytujúcou sťažovateľovi možnosť satisfakcie za výkon trestu nad rámec stanovený konečným právoplatným rozsudkom je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

Podľa § 8 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody má i ten, kto bol v ďalšom konaní odsúdený na miernejší trest, než ktorý bol na ňom vykonaný na základe zrušeného rozsudku; na účely tohto zákona sa trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu nepovažuje za miernejší trest než nepodmienený trest odňatia slobody. Náhrada škody patrí len v rozsahu rozdielu medzi trestom vykonaným na základe zrušeného rozsudku a trestom uloženým rozsudkom.

Ústavný súd tak v súhrne konštatuje, že výklad a aplikácia zákona realizovaná konajúcimi súdmi vo veci sťažovateľa nenaznačuje žiaden excés, ktorý by signalizoval nezákonnosť, popretie účelu dotknutej právnej úpravy či neústavnosť rozhodovania, pričom všeobecným súdom pohybujúcim sa v mantineloch zákonnosti nemožno pripísať na vrub tvrdosti zákona, ktorá sa prejavila v danej ojedinelej situácii sťažovateľa. Aj keď Trestný zákon neumožňuje v prípade sťažovateľa sanáciu nezákonného obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa formou započítania, existuje právna úprava umožňujúca sťažovateľovi dosiahnuť v určitej forme reparáciu jemu spôsobenej škody, a to uplatnenie náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o treste podľa zákona o zodpovednosti za škodu, čo považuje ústavný súd v danej konkrétnej situácii sťažovateľa za formu zmiernenia spomínanej tvrdosti zákona.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, teda o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016